

Καὶ καλέσασα τὸν Γεώργιον εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Φίλησε τὸν πατέρα σου ἐμπρός μου ...

Ὁ νέος, τεταραγμένος ἔνεκα τῆς λύπης, ὤρμησε μετὰ προθυμίας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του καὶ τὸν ἡσπάσθη δις εἰς τὰς παρειάς, δύο ἀσπασμούς θερμοτάτους, οὓς ὁ πατὴρ ἀνταπέδωκε διὰ κρύου καὶ παγεροῦ χεῖλους· ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ του ξηρασία καθίστα τὸ στόμα του παγερώτερον τοῦ τῆς θνησκούσης.

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, καὶ ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ ἐλθόντος συμβολαιογράφου.

Τὴν ἐσπέραν ἐφαίνετο πλέον ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου. Λύσσα δὲ τὴν σιγὴν ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Γεωργίου :

— "Αφῆσα εἰς τὸν πατέρα σου ὅλα ὅσα ἔχω... Εἰξεύρω, ὅτι σὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ἀποκτήσῃς ἰδικήν σου περιουσίαν... Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος τρόπος, διὰ νὰ εἰμφορέσῃς νὰ ζήσῃς ἐν εἰρήνῃ. . . Ὁ Καρβαγὰν εἶνε ἄνθρωπος φοβερός... Ποτέ σου νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς σύγκρουσιν με αὐτόν... Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς κληρονομίας σου θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐλευθερίας σου... Συγχώρησέ με, διότι σε ἀφῆρεσα τὴν κληρονομίαν σου... Νὰ εἶσαι πάντοτε καλός...

Τὰς λέξεις ταύτας ψιθυρίζουσα ἐξέπνευσε.

Ὁ Γεώργιος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς νεκρᾶς, καὶ κύψας νὰ τὴν ἀσπασθῇ εἶπε :

— Μείνε ἡσυχῇ, μητέρα μου, τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας μου θὰ εἶνε ἡ ἀγαθότης τῆς χρυσῆς σου καρδίας!

Καὶ ὡς ἐὰν ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰωνιότητος εἰς ἣν εἰσῆρχετο, ἤκουσεν ἡ θανούσα τὴν ὑστάτην ταύτην τοῦ υἱοῦ τῆς ὑπόσχεσιν, τὸ πελιδνὸν αὐτῆς πρόσωπον ἠκτινοδόλησε, καὶ οἱ χαρκακτῆρες ἀνέλαμψαν ὑπὸ οὐρανίου εὐμορφίας.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς κηδείας ὁ Καρβαγὰν προσεκάλεσε τὸν υἱὸν του ἐν τῷ γραφείῳ του, ὅπερ, ὡς ἐνθυμούμεθα, ἦτο ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς διαφωνίας των καὶ διὰ φωνῆς ξηρᾶς εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Παιδί μου, τὸ δυστύχημα ὅπου μας ἦλθε, θὰ τροποποιήσῃ βέβαια καὶ τὰ τῆς ζωῆς μας. Τώρα, πρὶν κάμω καμμίαν ἀπόφασιν, ἤθελα νὰ μάθω τί σκοποὺς ἔχεις.

— "Α! τίποτε, πατέρα μου. Μόνον ἤθελα, ἂν το εὑρίσκετε εὐλογον, νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Νεβίλλην...

— Εἶσαι ἐλεύθερος, παιδί μου, εἶπεν ὁ Καρβαγὰν συνοφρυωμένος, διότι ἔβλεπε τὰς ἐλπίδας του σβεσθείσας.

— "Εχει καλῶς... τότε λοιπὸν ἀναχωρῶ αὐριον...

— Καὶ ὅταν πάλιν θελήσῃς νὰ ἔλθῃς... τὸ σπίτι μου θὰ το εὔρῃς ἀνοικτόν...

— Σὰς εὐχαριστῶ.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε, κα-

ταλιπὼν ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκίᾳ τὸν Καρβαγὰν μόνον σύνοικον ἔχοντα τὸ μῖσός του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσεχές :

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

Ἐραϊότατον Ἰσπανικὸν Διήγημα.

FORTUNÉ DU BOISGODEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Κ'

— Μείνατε ἡσυχος διὰ τοῦτο, κύριε, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί. Ἡ κόρη εἶνε πολὺ μικρά, δὲν εἶνε ἀληθής;

— Μόλις εἶνε ἑξ ἑτῶν, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός.

— "Ω! τότε σὰς ὑπόσχομαι πῶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ μάλιστα ὅτι ἀνακρίνω τὸν πατέρα τῆς. Ἡμπορῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω ποία ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἐργασία αὐτοῦ τοῦ Κάμπρεμερ;

— Στρέφει τὸν γνώμονα τοῦ σιδηροδρόμου, ἐργασία κοπιαστική, σὰς βεβαιῶ, καὶ δὲν ἀνταμείβεται καλῶς. Περνᾷ δώδεκα ὥρας, εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχὴν, τὸν ἀνεμον, τὸ χιόνι ἢ τὸν ἥλιον, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, καὶ μόνη προφύλαξις του εἶνε μικρὰ σκοπιά, ἐκ τῆς ὁποίας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐξέρχεται κάθε στιγμὴν διὰ νὰ στρέφῃ τὸν γνώμονα. Ἡ ἐργασία του δὲν ἀπαιτεῖ πολλὴν δύναμιν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε καὶ ὀλιγώτερον κοπιαστική, καθόσον ἀπαιτεῖται νοημοσύνη καὶ ἀδιάκοπος προσοχή. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν μεταχειρίζομεθα τοὺς καλλιτέρους ἐργάτας μας. Αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον, διότι μία διεύθυνσις ἐσφαλμένη εἰς μίαν ἀμαξοστοιχίαν ἡμπορεῖ νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄδην ἐκατοντάδας ἀνθρώπων, ἡ δὲ διεύθυνσις ἐξαργατὰ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτὸν ὅστις διευθύνει τὸν γνώμονα.

— Ἐννοῶ, κύριε, ὅτι ἔχετε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν Κάμπρεμερ καὶ θὰ λυπηθῶ, βεβαιωθῇτε, πολὺ, ἂν εὑρεθῇ ἀναμεμιγμένος εἰς καμμίαν δυσάρεστον ὑπόθεσιν. Πιστεύω ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ διόλου, διότι θὰ πράξω ὅ,τι ἐξαργατὰ ἀπὸ ἐμὲ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἐντίμως ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν... Πιστεύω ἐπίσης ὅτι κανὲν δυσάρεστον θὰ συμβῇ καὶ εἰς τὴν κόρην του, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις δὲν κάμνει καλὰ νὰ πικρῇ μαζύ του. Τὸ δυστύχημα δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ.

— "Ω! ἡ μικρὰ εἶνε πολὺ πειὸ ἔξυπνη ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας τῆς. Ἐκτὸς τούτου, γνωρίζει τὸν δρόμον τῶν ἀμαξοστοιχιῶν ὅπως καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ὑπάλληλοι τῆς γραμμῆς.

Ἐνθ' οὕτως ὁμίλει, ὁ ἀρχηγός εἶχε σημάνει, καὶ ἄνθρωπός τις εἰσῆλθε κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ τὸν στρογγύλον καὶ πλατὺν ἐκείνον πῖλον, ὃν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου ὀνομάζουσιν οἰκείως *στρεφομένην πλάκα*. Ὁ προϊστάμενός του εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως, καὶ ἐχαιρέτισεν εἰς σημεῖον ὅτι ἔληξεν ἡ ἀκρόασις, ὁ δὲ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, ἀφοῦ ἠὺχαρίστησεν, ἐχαιρέτισε καὶ αὐτὸς καὶ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν, ὃν τῷ προσέφερον.

Ὁ ἀνιχνευτὴς δὲν ἐβράδυνε σχεδὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας. Οὐδεὶς συμπαθεῖ πρὸς τοὺς μυστικούς ἀστυνομικούς πράκτορας, ὅσῳ κομψῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἂν ᾧσιν, ἔτι δὲ μάλλον, ἀφοῦ ὁ Κάμπρεμερ ἡγαπᾷτο ὑφ' ὅλων τῶν συντρόφων του. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἐξετέλει μετ' ἀποστροφῆς τὴν ἐντολήν του νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὅστις, βεβαίως, δὲν ἤρχετο μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ χρήσιμος τῷ ὁδοφύλακι. Ὡδήγησεν ἐν τούτοις αὐτόν, διὰ τοῦ κινδυνώδους δαιδάλου τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, αἵτινες εἰς εἴκοσι μέρη διασταυροῦνται κατὰ τὴν προσέγγισιν μεγάλου σταθμοῦ, καὶ εἰδοποίησεν αὐτόν εὐσυνειδήτως νὰ προφυλαχθῇ ἐκ τῶν διερχομένων μηχανῶν. Δὲν ἀπήντα ὅμως ἡ δι' ἐνὸς ξηροῦ ναι ἢ ὄχι, εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἃς ἀπηύθυνεν αὐτῷ ὁ κύριος Τολβιάκ, καὶ ἐσταμάτησε διακόσια μέτρα ἀπὸ τοῦ ἀφορμητηρίου.

— Βλέπετε, εἶπεν αὐτῷ χωρὶς νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ οὔτε κύριον, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπιτάκι ἐκεῖ κάτω, τὸ ὅποιον εἶνε πλησίον εἰς τὸν πρῶτον κύκλον; Αὐτὸ εἶνε τὸ σπιτάκι τοῦ Κάμπρεμερ, ἐκεῖ εὐρίσκεται τώρα καὶ θὰ ἔγῃ εἰς ὀλίγον, διότι ἡ ἀμαξοστοιχία δεκαῆξη θὰ φθάσῃ μετὰ δέκα λεπτά. Τρέξετε, ἂν θέλετε νὰ τοῦ ὁμιλήσετε.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἤνοιγε τὸ στόμα ἵνα ζητήσῃ εὐρυτέρως ἐξηγήσεις, ὁ ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου ἔκαμεν ἡμίσειαν στροφὴν καὶ ἐπανακαμπτων εἰς τὸν σταθμόν :

— Μασκαρᾶ! ἐψιθύρισεν ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, σοῦ χρειάζεται νὰ κάμω μίαν ἐκθεσιν ἐναντίον σου.

Πάραυτα ὅμως κατεπραύνθη, σκεφθεὶς ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ μὴν ἄνευ μαρτύρων ἢ συνέντευξις του μετὰ τὸν ὑπάλληλον τοῦ γνώμονος. Ἄλλως τε, εἴκοσι βήματα μακρὰν αὐτοῦ εἶδε μικρὰν κόρην, ἥτις περιεπάτει κρατοῦσα κάλαθον, ἐξ οὗ ἐξεῖχεν ὁ λαϊμὸς φιάλης.

— Αὕτῃ εἶνε, ἐσκέφθη ὁ ἀνιχνευτὴς, καὶ φέρει τὸ φαγητόν τοῦ πατέρα τῆς Πού νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι αὐτὸ τὸ παλὸν παιδί θὰ κληρονομήσῃ δέκα ἑκατομ.

μύρια, ἂν ἡ δεσποινίς, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὴν Βουλώνην πλησίον εἰς τὸν Σηκουάνα, ἀπέθνησκε πρὶν ἡμπορέσῃ ν' ἀφήσῃ τέκνον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου Λεκόν ;... Ναί, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ἡ υἱεὶα τῆς δεσποινίδος Λεκόντ εἶνε ἀρίστη, καὶ ἐξ ἁλλοῦ ὁ Κάμπρεμερ δὲν ὑποπτεύεται ἴσως καθόλου ὅτι ὑπάρχει μία τέτοια κληρονομία, καὶ ὅτι ἡ κόρη τοῦ θὰ ἔχῃ μίαν ἡμέραν δικαιώματα ἐπ' αὐτῆς. Θ' ἀρχίσω πρῶτον νὰ βεβαιωθῶ ἂν γνωρίζει τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά.

Προσεπάθησε νὰ προφθάσῃ τὴν μικρὰν κόρην, ὅπερ δὲν κατώρθωσε, διότι αὕτη ἔτρεχε καὶ ἔφθασε πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸν οἰκίσκον. Ὁ ὁδοφύλαξ ἐξῆλθεν, ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἤτοιμαζέτο νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του, ὅτε παρετήρησε ξένον τινὰ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν. Ἐκπεπληγμένος, ἐναπέθεσε τὴν μικρὰν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ οἰκίσκου, καὶ ἔτρεξεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ ξένου, οὕτινος τὴν ἐκεῖ παρουσίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ.

— Καλημέρα, κύριε Κάμπρεμερ, εἶπεν αὐτῷ μετὰ στοργῆς ὁ ἀρχιγυμναστής. Ἰδικό σας εἶνε αὐτὸ τὸ ὠραῖο μικρὸ κορίτσι ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη μετὰ δισταγμοῦ, ὁ ὁδοφύλαξ, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ...

— Στοιχηματίζω ὅτι τὸ πρόσωπόν της εἶνε ἀπαράλλακτον μὲ τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχοῦς μητρός της.

Ἡ μορφή τοῦ Κάμπρεμερ ἐσκυθώπασε πάραυτα, καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποκώφου :

— Ἐγνωρίζετε λοιπὸν τὴν μητέρα της ; Περιέργον... Δὲν σὰς εἶδα ποτέ.

— Ὅχι, φίλε μου, δὲν ἐγνώριζα τὴν γυναῖκά σου, ἔλαβα ὅμως ἄλλοτε τὴν ὑποκαίριαν ν' ἀπαντήσω τὴν μητέρα της. Ὁνομάζετο κυρία Βερνιέ, δὲν εἶνε ἀληθής ;

— Ναί. Λαίπὸν διὰ νὰ μοῦ εἰπῇτε αὐτὸ ἤλθατε νὰ μ' εὐρῆτε ἐδῶ ;

— Αὐτὸ καὶ ἀκόμη κἀτι ἄλλο.

— Πκυλίνα, πήγαινε νὰ παίξῃς, παιδί μου, μακρύτερα, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ εἰς τὴν κόρην του, ἥτις ἀνεχώρησε τρέχουσα.

Καὶ προσέθηκε :

— Πρόσεχε εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὰ δεξιά. Ἡξεύρεις ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ περάσῃ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον.

Ἡ μικρὰ ἐστράφη μειδιῶσα, τῷ ἔστειλεν ἓν φίλημα καὶ ἤρχισε νὰ συλλέξῃ ἄνθη ἐπὶ τῆς χλόης.

— Τώρα, κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ Κάμπρεμερ, εἶπέτε μου ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῇτε, ἀλλὰ κάμετε γρήγορα, διότι θὰ ὑπάγω εἰς τὸν γνῶμονα.

— Δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ πολλὰ πράγματα, ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ. Μίαν μόνον πληροφορίαν θὰ σὰς ζητήσω. Ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῇτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον τὸ ἰδικόν σας καὶ τῆς θυγατρὸς σας, πῶς ὠνομάζετο πρὶν ὑπανδρευθῇ ἡ πενθερά σας, κυρία Βερνιέ ;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τὸ ἤκουσα ποτέ. Ἀπέθανε πρὸ δέκα ἐτῶν, ὅταν ἐνυμφεύθηκα τὴν γυναῖκά μου.

— Γνωρίζετε τοῦλάχιστον ἀπὸ ποῖον τόπον ἦτο ;

— Ἀπὸ τὴν Πικαρδίαν, μοῦ φαίνεται... ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος. Ἡ γυναῖκά μου ἐγεννήθηκε εἰς τὸ Ἀμπεβίλ... Ἀλλὰ διατί, σὰς παρακαλῶ, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις ;

— Διότι ὑπέθετα ὅτι τὸ παιδί σας ἡμποροῦσε νὰ ἔχῃ δικαιώματα εἰς μίαν κληρονομίαν... φοβοῦμαι ὅμως τώρα πολὺ μήπως ἡπατήθην...

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπατάσθε. Αἱ κληρονομίαι δὲν εἶνε διὰ ἀνθρώπους 'σὰν κ' ἐμὰς. Ἡ πενθερά μου ἐργαζόταν διὰ νὰ ζήσῃ, καὶ δὲν ἄρῃσε οὐδὲ λεπτόν εἰς τὴν θυγατέρα της. Λοιπὸν, κύριε...

Συριγμός ἀπομεμακρυσμένος καὶ παρατεταμένος διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του.

— Νὰ ἡ ἀμαξοστοιχία δεκαέξη, ἀνέκραξε. Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸν γνῶμόνα μου, καὶ μόλις ἔχω καιρόν. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε.

Καὶ ἀφήσας ἐκεῖ τὸν ξένον, τὸν ζητοῦντα πληροφορίας, ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ ἔτρεξε πρὸς τὸν βήματά τινα ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τοῦ εὐρισκόμενον μοχλόν, ἤρπασεν αὐτόν, καὶ δι' ἀπλῆς πιέσεως ἔστρεψε τὸν δίσκον, ὅστις θ' ἀνήγγελεν εἰς τὸν ὁδηγοῦντα τὴν ἀμαξοστοιχίαν μηχανικὸν ὅτι ἡ διάβασις ἦτο ἐλευθέρα.

Ἐκ τῆς θέσεως ἣν ἔλαβεν ἵνα ἴδῃ ἐρχομένην τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν Τολβιάκ, ὅστις μὴ ἔχων ἕτερόν τι νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἔπαιζεν ἡ κόρη, ἄλλως τε ἦτο καὶ ὁ δρόμος του, ἵνα ἐπανακάμψῃ εἰς τὸν σταθμόν.

Ἀπερχόμενος ἐσκέπτετο :

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος εἶνε καλῆς πίστεως, αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν ἀμφιβολίαν. Δὲν γνωρίζει ἀπολύτως ὅτι ἡ γυναῖκά του ἦτο ἀνεψιὰ τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν. Ναί, δὲν τὸ γνωρίζει... ἡμπορεῖ ὅμως νὰ τὸ μάθῃ ἐκ συμπτώσεως... καὶ τότε... τότε οἱ λοιποὶ συγκληρονόμοι θὰ ἔχουν νὰ λογαριασθῶν μαζὺ του, ἢ καλλίτερα μὲ τὴν θυγατέρα του.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παιδίον ἐστράφη. Δὲν εἶχεν εὖρει ἄνθη καὶ ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν κύριον ὅστις διήρχετο, ἤρχισε δὲ νὰ τὸν παρατηρῇ μὲ τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, ὀφθαλμούς ἀγγέλου. Ἡ ξανθόφαις κόμη της ἔπιπτεν εἰς μεγάλους βοστρύχους ἐπὶ τῶν ὤμων της, αἱ παρειαί της ἦσαν ροδόχροι, τὸ στόμα της ἐμειδία. Ὡμοίαζε πρὸς Χερουβεὶμ κατελθόν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ πατήρ της δὲν ἔβλεπεν αὐτήν, διότι ἐπεσκόπει τὴν ἀμαξοστοιχίαν 16, ἥτις κατέφθανε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ αὐτοῦ. Τὴν ἔβλεπεν ὅμως ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, καὶ ἐθαύμαζεν ἀναμφιβόλως τὴν χάριν καὶ τὴν θελκτικὴν καλλονὴν της, διότι τῷ ἐγεννήθη ἡ ἐπιθυμία νὰ τῇ προσφέρῃ ἓν δῶρον. Ἐσυρε τὸ πλήρες χρυσοῦ βαλάντιόν του, ἔλαβε μισθὸν τι νόμισμα καὶ τὸ προσέφερεν αὐτῇ.

Τὸ παιδίον ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν ἐκίνηθη.

Τὴν εἶχον συνειθίσει νὰ μὴ δέχεται ἐλεημοσύνην.

Ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἐπανάθεσεν εἰς τὸ θυλάκιον τὸ βαλάντιόν του, ἀλλ' ἔπραξε τοῦτο τόσῳ ἀδεξίως, ὥστε ἔσπειρε δωδεκάδα λουδοβικίων ἐπὶ τοῦ μέρους ἀκριβῶς τοῦ μεταξὺ τῶν δύο σιδηρῶν ράβδων, ἐφ' ὧν ἔμελλε μετ' οὗ πολὺ νὰ διέλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία. Τοῦτο δὲν παρετήρησεν ἐκεῖνος, ἀναμφιβόλως, διότι ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Κύριε ! κύριε ! ἐφώνησεν ἡ μικρὰ κόρη, ἥτις εἶδε πίπτοντα τὸν χρυσόν.

Ὁ κύριος δὲν ἐστράφη ποσῶς, καὶ τότε ἡ κόρη ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἵνα συλλέξῃ τὰ λουδοβίκια καὶ τ' ἀποδώσῃ πρὸς αὐτόν.

ΚΑ'

Ὁ χροὸς χειμερινὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὴν σκηνὴν ταύτην, μᾶλλον δραματικὴν πέμπτης πράξεως δράματος τοῦ Ὁδείου. Εἰς τὸ δράμα ὅμως τοῦτο δὲν παρευρίσκοντο θεαταί, διότι ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι ἔπαιζεν ἕκαστος τὸ πρόσωπόν του. Ὁ Τολβιάκ ὤδευε μεγάλους βήμασι πρὸς τὸν σταθμόν, μὲ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων τοῦ ἐπενδύτου του, καὶ οὐδόλως ἐφαίνετο ὑποπτευόμενος ὅτι εἶχεν ἀφήσει νὰ πέσωσιν ἐκ τοῦ βαλάντιου του λουδοβίκια, ἅτινα ἐσπάρησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς ἔμελλε νὰ διέλθῃ ἡ ἀτμάμαξα μετὰ δέκα βαγονίων.

Ἡ μικρὰ κόρη εἶχε λησμονήσει ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία κατέφθανεν. Δὲν τὴν ἔβλεπε πλέον, διότι εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, καὶ ἔτρεχε μεταξὺ τῶν δύο σιδηρῶν ράβδων, συλλέγουσα εὐσυνειδήτως τὰ χρυσαῖα νομίσματα, καὶ ἐξηντλεῖτο φωνάζουσα, ὅπως προσκαλέσῃ τὸν κύριον, ὅστις οὐδόλως ἤκουεν αὐτήν, ἢ, μὴ ἔχων πλέον οὐδὲν νὰ εἰπῇ τῷ Κάμπρεμερ, οὐδόλως ἐφρόντιζε νὰ σταματήσῃ ἢ ἀκούσῃ τὴν φλυαρίαν τῆς κορασίδος.

Ὁρθίος ἐπὶ τῆς μηχανῆς του, ὅπως πλοίαρχος ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς τοῦ πλοίου του, ὁ μηχανικὸς δὲν εἶδε τὸ παιδίον.

Παρετήρησεν ὅτι ὁ δείκτης ἐδείκνυε διάβασιν ἐλευθέραν, πρὸς ἐπίμετρον δὲ προφυλάξεως, παρετήρησεν ἔν ὃ ὁδοφύλαξ ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ εἶδεν αὐτὸν ἐν τῇ κεκανονισμένῃ στάσει, μὲ τὸ σῶμα ἡμίκυρτον, τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μοχλοῦ, τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, τὸ βλέμμα προσεκτικόν.

Ὁ ταπεινὸς οὗτος ἐργάτης πλουσίας ἐταίριος, ὁ ἀφανὴς οὗτος πολεμιστὴς τοῦ μεγάλου τῆς βιομηχανίας στρατοῦ, ἦτο ἐκεῖ, ὡς φρουρὸς ἑπιτηρῶν τὸν ἐχθρόν. Ὁ ἐχθρὸς, ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων, εἶνε ἡ ἀμαξοστοιχία, ἐχθρὸς δὲ δὲν πρόκειται νὰ πολεμήσῃ τις, ἀλλὰ νὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τὸ κακόν. Ὁ στρατηγός, ὅστις δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐχθρόν τοῦτον εἶνε ὁ ἀμαξοδηγός, καὶ ὁ στρατιώτης, ὁ διευθύνων τὸν γνῶμονα.

Ἄπαντες εἶδομεν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις κρατεῖ εἰς χεῖράς του τὴν ζωὴν τῶν ἐπιβατῶν.

Δὲν εἶνε οὔτε καλλίτερον ἐνδεδυμένος, οὔτε καλλίτερον πληρωμένος ἀπλοῦ ἐργάτου, καὶ ἐντούτοις ἐκπληροῖ τὰ τρομερὰ χρέη του μεθ' ἡρωϊκῆς ἀπλότητος. Οἱ πρὸ αὐτοῦ διερχόμενοι, συρόμενοι ὑπὸ τῆς ἀτμαμάξης, καὶ νωχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐν τινι γωνίᾳ τῆς πρώτης θέσεως, δὲν φαντάζονται σχεδὸν ὅτι ἡ σωτηρία τῶν ἐκστῆται ἐξ αὐτοῦ, καὶ οὐδόλως κατανοοῦν τὴν σπουδαιότητα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκτελουμένων χειρισμῶν.

Ἐὰν θέλετε νὰ κατανοήσετε τὴν σπουδαιότητα ταύτην, παρατηρήσατε ἐκ τοῦ ὕψους τῆς γεφύρας τῆς πλατείας τῆς Εὐρώπης τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Μεσημβρίας.

Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ὁμοιάζει πρὸς ὑπερμεγέθη κιθάραν, ἥς αἱ σιδηραὶ ράβδοι σχηματίζουν τὰς χορδὰς, καὶ οἱ ἐν ἐκάστη διακλαδῶσει τοποθετημένοι στύλοι τῶν σημείων, τοὺς κολάβους. Ἀμαξοστοιχίαι διαυλακίζουσιν αὐτὸν καθ' ὅλγας τὰς διευθύνσεις, καὶ ὁμοιάζουσι πρὸς κερκίδας ἐν ἀδιακόπῃ κινήσει ἐντὸς ἐργαλείου ὕφαντων.

Ἐκαστὴ ἀμαξοστοιχία, εἴτε φθάνει, εἴτε ἀναχωρεῖ, ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ ὡρισμένην ἐκ τοῦ προτέρου διεύθυνσιν, τὴν μόνην ἐνίοτε ἐναπολειπομένην ἐλευθέραν.

Ἐὰν βαδίσῃ κατ' εὐθείαν πρὸ αὐτῆς, συμφορὴν ὑπὸ τῆς τυφλῆς τοῦ ἀτμοῦ δυνάμεως, θὰ κατασυντριβῇ συγκρουομένη πρὸς ἐτέραν ἀμαξοστοιχίαν, διότι ὁ μηχανικὸς δὲν ἔχει τὰ μέσα ν' ἀποφύγῃ τὴν σύγκρουσιν.

Εὐτυχῶς ὁ διευθύνων τὸν γνῶμονα εὐρίσκεται ἐκεῖ, γνωρίζει τὸν δρόμον, ὃν ἡ ἀμαξοστοιχία ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ, καὶ δι' ἀσφαλοῦς χειρὶς ὠθεῖ αὐτὴν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς, πιέζων τὸν μοχλόν, ὅστις προσεγγίζει ἢ ἀπομακρύνει τοὺς κινήτους βραχίονας τῶν δύο σιδηρῶν ράβδων.

Ἐὰν ἀπατηθῇ, ἢ ἐὰν δευτερόλεπτον καθυστερήσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἡ ἀμαξοστοιχία καὶ οἱ ἐν αὐτῇ ἐπιβάται ἀπόλλυνται βεβαίως.

Ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ οὔτε ἠπατάτο, οὔτε καθυστέρει ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Ἦτο ἀνὴρ σιωπηλός, σύννους, μετὰ τὸν θάνατον πρὸ πάντων τῆς γυναικὸς του, καὶ πολὺ ἀνώτερος τῶν χυδαίων παθῶν, ὅφ' ὧν ἐκυριεύοντο συνήθως οἱ σύντροφοί του. Ἀπέφευγε τὰ οἰνοπωλεῖα καὶ τὰς διασκεδάσεις, διὰ τοῦτο δὲν ἦτο ποτὲ ἀφηρημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Μόνῃ ἡ θυγάτηρ του ἠδύνατο ν' ἀπασχολήσῃ τὸ πνεῦμά του, διότι ἀδιακόπως τὴν ἐσυλλογίζετο, ἀλλ' αὕτη εἶχεν ἀρίστα τὴν ὑγείαν καὶ ἦτο σχεδὸν πάντοτε μετ' αὐτοῦ.

Ἄλλως τε τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν εὐτύχημα, διότι ἐνῶ ἡμέραν τινα τὸ παιδίον εἶχε μείνει εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως θεραπευθῇ ἐξ ἰσχυρᾶς καταρροῆς, εἶδον τὸν πατέρα καταστάντα ἑξάλλον ἐκ τῆς ἀνησυχίας

καὶ ἐξαιτούμενον τὴν ἀντικατάστασιν του.

Ἦτο ἱκανὸς νὰ λιποτακτῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐὰν ἡ ζητηθεῖσα ἀδεια δὲν τῷ ἐχορηγεῖτο.

Εὐτυχῶς, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ κύριος Τολβιάκ ἦλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ὁ Κάμπρεμερ οὐδεμίαν ἀφορμὴν ἀνησυχίας εἶχε, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτο ζωηροτέρα καὶ φαιδροτέρα.

Ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σχολείου καὶ ἤρχετο κομίζουσα αὐτῷ τὸ πρόγευμά του.

Ἦτο πλήρης χαρᾶς ἀναλογιζόμενος ὅτι θὰ ἦτο ἐλεύθερος κατὰ τὴν ἑκτὴν, ὅπως τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὸ ἐν τῷ προαστείῳ τῆς Ἰταλίας μικρὸν οἰκημῶν.

Ἡ ἡμερησία αὕτη ἐπάνοδος ὁμοιάζε πρὸς θριαμβευτικὴν πορείαν.

Ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου τοῦ Νοσοκομείου οἱ ἐργαστηριαρχοὶ ἐξήρχοντο κατὰ τὴν διάβασίν των, ὅπως θαυμάσωσι τὴν μικρὰν μὲ τὴν βοστρυχώδη κόμην, ὁ δὲ Κάμπρεμερ ἐπειράτο εἰς μάτην νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς τοῦ νὰ τὴν πληρῶσι γλυκυσμάτων.

Κατ' ἐκείνην ὅμως τὴν στιγμὴν οὐδόλως ἐσυλλογίζετο αὐτὴν, διότι ἐσκέπτετο τὴν 16 ἀμαξοστοιχίαν, ἐρχομένην ἐκ τοῦ Κέντρου δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ, καὶ ἥτις μόλις ἐκατὸν μόνον μέτρα ἀπέχετο τοῦ γνῶμονος.

Ὁ δίσκος ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, ὁ μηχανικὸς τὸν εἶδε καὶ ἐβάδιζε θαρραλέως, πεποιθὼς εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ὁ Πέτρος, ἵνα τρέξῃ εἰς τὸν γνῶμονα, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν θυγάτηρα του καὶ τὸν ξένον, ὅστις ἤρχετο τόσον ἀκαίρως ἵνα ζητήσῃ πληροφορίας. Οὐδόλως ἀνησύχει διὰ τὸ παιδίον, τὸ ὅποῖον ἦτο εἰθισμένον νὰ προφυλάττεται, καὶ τὸ ὅποῖον ἐγίνωσκε μετὰ θαυμασίας ἀκριθείας τὰς ὥρας τῆς ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεως τῶν ἀμαξοστοιχιῶν. Ἄλλως τε, ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ τὸ εἰδοποιήσῃ ὅτι μία ἀμαξοστοιχία προσήγγιζε νὰ φθάσῃ, καὶ εἶχε πλήρη πεποιθήσιν εἰς τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν ἐπιτηδεϊότητα του.

Ἀνησυχεῖ ὅμως ὀλίγον διὰ τὸν ἄγνωστον, ὃν εἶχεν ἀποχαίρεται ἀποτόμως.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπῆρσεν αὐτῷ ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ ἡ ὁμιλία του, ὅχι μόνον τὸν ἐξέπληξεν, ἀλλὰ καὶ τὸν προσέβαλεν. Ὁ Πέτρος δὲν ἠγχαριστεῖτο ποσῶς νὰ τῷ ἀνκφέρωσι περὶ τῆς γυναικὸς του, ἣν μετὰ πάθους εἶχεν ἀγαπήσει, ὁσάκις δ' ἐπρόφερον ἐνώπιόν του τὸ ὄνομα τῆς Παυλίνης Βερνιέ, ἐσκυθρωπάζεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀφιπτάσης εὐτυχίας του.

Αἱ περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς ἀτυχοῦς τεθνεώσης ἐρωτήσεις τοῦ ἐπὶ ἡλυδος, ὅστις εἶχεν ἔλθει νὰ τὸν ἀναζητήσῃ μέχρι τῆς σκοπιᾶς του, ἐπλήγωσαν τὴν καρδίαν του, συναμα δὲ ἐξηρέθισαν καὶ τὸν χόλον του.

Ὁ Κάμπρεμερ ἦτο χαρκακτῆρος ὀξύχολου, διότι ἦτο ὑπερήφανος, ἡ δὲ ὑπερηφάνια τοῦ ἐντίμου καὶ γενναίου τούτου ἐργάτου ἦτο βεβαίως εὐλογωτέρα τῆς ὑπερηφανίας ἀέργων καὶ ἐν κραিপάλῃ βιούν-

των πλουσίων τινῶν. Ἀπῆρσεν αὐτῷ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ν' ἀναμειγνύηται εἰς τὰς ὑποθέσεις του, καὶ διηρωτάτο ἐν τίνι διακώματι ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἐξετάζῃ. Ἄλλως τε, οὐδεμίαν πίστιν ἔδιδεν εἰς τὴν κληρονομίαν, ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν ἄγνωστον, οὐχὶ βεβαίως ὅπως τὸν ἀνακαλέσῃ.

Οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ σαφεῖς πληροφορίας περὶ τῆς προβληματικῆς ταύτης κληρονομίας, ἀλλ' ἡ θέλησε νὰ μάθῃ ἂν ὁ κύριος οὗτος ἀνεχώρησεν ἢ ἂν περιέμενε νὰ διέλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν συνομιλίαν.

Εἶδεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ, ταυτοχρόνως δὲ παρετήρησεν ὅτι ἡ κόρη του ἔτρεχε κατόπιν τοῦ Τολβιάκ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν δρόμον, ὃν ἠκολούθει ἡ ἀτμαμάξα.

Εἴκοσι δευτερόλεπτα ἔτι, καὶ τὸ παιδίον κατεσυντρίβετο.

KB'

Τὸ παιδίον εὐρίσκετο εἴκοσι βήματα μακρὰν τοῦ Κάμπρεμερ, ἡ δὲ ἀτμαμάξα μόνον τριάκοντα μέτρα εἶχε νὰ διατρέξῃ, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν γνῶμονα. Τὸ σιδηροῦν θηρίον ἔτρεχε, μυκτηρίζον, ἐξεμῶν καπνόν, σείτον τὸ ἔδαφος, ἡ δὲ παιδίσκη δὲν ἤκουσεν αὐτὸ ἐρχόμενον, διότι σφοδρὸς βόρειος ἀνεμὸς ἔπνεεν ἐξ ἀντιθέτου.

Ἀπερίσκεπτος, ὅπως εἶνέ τις κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, ἠδυστυχῆς μικρᾷ εἶχε λησμονήσῃ τὰς συστάσεις τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ἐκτὸς τούτου δὲ ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ προφθάσῃ τὸν ξένον, ὅστις εἶχεν ἀπωλέσει τὰ χρήματά του.

Ἐνῶ ἔτρεχε κατόπιν αὐτοῦ, ἔκυπτεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὅπως συναξῇ τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐσπαρμένα λουδοβίκια, καὶ δὲν ἐστρέφετο ποσῶς. Ἦτο ἡδὴ χαμένη, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἤθελε παρατηρήσῃ τὸν ξανθὸν ἄγγελον, ὃν ἡ μηχανή του ἐμελλε νὰ κατασυντρίψῃ, ὁ μηχανικὸς δὲν εἶχε πλέον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ἵνα ἀνατρέψῃ τὸν ἀτμὸν καὶ σταματήσῃ τὴν μηχανήν.

Εἰς μόνος ἄνθρωπος ἠδύνατο ἀκόμη νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῆς Μάρθας — διότι Μάρθα ἐκαλεῖτο ἡ προσφιλεῖς ἀθώα κόρη — καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ.

Ἐὰν, ὅπως ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὸ καθήκον του, ἐχειρίζετο τὸν γνῶμονα εἰς τρόπον ὥστε νὰ τηρήσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐπὶ τῆς ἐλευθέρᾳ ὁδοῦ, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἀπόλλυτο.

Ἐξ αὐτοῦ, ἐν τούτοις, ἐξήρτητο νὰ ὠθήσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐπὶ ἄλλων σιδηρῶν ράβδων καὶ τότε ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν τῆς Μάρθας.

Ἐν τῷ αὐτῷ ὅμως περιπτώσει διέπραττε κακούργημα, διότι ἡ ἐκτροχιασθεῖσα ἀμαξοστοιχία θ' ἀπῆντα προσκόμματα ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ κατεσυντρίβετο. Σώζων τὸ τέκνον του, ὁ Πέτρος, ἀπέστελλεν εἰς βέβαιον θάνατον ἑκατοστὺν ἰσως ἐπι-

βατών, τοῦθ' ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐγίνωσκε, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κατασιγάσῃ τὴν συνειδήσιν του, ἥτις τῷ ἔκραζεν, ὅτι ἐὰν πράξῃ παρόμοιον τι θὰ ἐγίνετο δολοφόνος.

Τὸ ν' ἀφήσῃ ὅμως νὰ καταπλακωθῇ ἡ Μάρθα, καὶ τοῦτο ἦτο δολοφονία, καὶ ὅποια δολοφονία!

Τὸ μικρὸν αὐτὸ σῶμα τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς του, ὁ Κάμπρεμερ τὸ ἔβλεπεν ἤδη καταμεμωλωπισμένον, κατασυντετριμμένον καὶ αἰμόφυρτον, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἀνωρθοῦντο, καὶ ἡ χεὶρ του ἐπέβλεπεν ἀκουσίως αὐτοῦ τὸν μοχλόν.

Ἄν ἐπέβλεπεν ὀλίγον ἔτι, ἡ ἀμαξοστοιχία, ἀλλάσσουσα γραμμὴν, θὰ διήρχετο χωρὶς νὰ τὴν ἐγγίσῃ.

Δέκα μῶλις δευτερόλεπτα ἀπέμενον ἔτι αὐτῷ ὅπως ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς ζωῆς τοῦ τέκνου του καὶ τῆς τῶν ἐπιβατῶν.

Ἐντὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἣν θὰ ἐθυσίαζεν εἰς τὴν πατρικὴν του στοργήν, δὲν εὐρίσκοντο μόνον ἄγνωστοι, ἀλλὰ καὶ σύντροφοι γνωστοί.

Ὁ θερμαστὴς ἦτο φίλος του, καὶ αὐτὸς ἀναποφεύκτως θὰ ἐφονεύετο, διότι ἡ ἀτμάμαξα, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, πάντοτε πρώτη κατασυντρίβεται.

Ὅ,τι διήλθε τότε τοῦ πνεύματος τοῦ Κάμπρεμερ, εἶνε ὅ,τι μέγας ποιητὴς ἀπεκάλεσε: «τρικυμῖαν ἐντὸς κρανίου». Ἐνόμιζεν ὅτι παρεφρόνει.

Ὁχρὸς, τρέμων, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀγρίους, μὲ τὰς χεῖρας συνεσταλμένας ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ, ἐφ' οὗ ἐκρέματο ἡ ὑπαρξίς τῆς Μάρθας, παρητήρει τὴν βαρεῖαν μηχανήν, ἥτις προὔχρει ἀπειλητικὴ, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἄγριον θηρίον ἐφορμῶν κατὰ τῆς λείας του.

Αἶφνης ἰδέα τις διήλθεν ὡς ἀστραπὴ τοῦ πνεύματός του, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Εἶνε ἡ τρίτη ὥρα... ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξήντα ἐννέα ἀναχωρεῖ εἰς τὰς τέσσαρας... καὶ ἔως τότε, τίποτε... εἶνε περισσότερον ἀπὸ χίλια μέτρα ἀπ' ἐδῶ ἔως εἰς τὸν σταθμόν... οἱ ὑπάλληλοι θὰ ἰδοῦν ὅτι ἔγινε λάθος εἰς τὸν γνῶμονα καὶ θὰ δώσουν τὸ σημεῖον νὰ σταματήσῃ... ὁ μηχανικὸς γνωρίζει τὸ ἔργον του... τὸν γνωρίζω... δὲν ἔχει τὸν ὁμίον του διὰ νὰ διευθύνῃ μίαν μηχανήν... θὰ σταματήσῃ εἰς τὴν ὥραν... Ὅθι μὲ πᾶν, ἀλλὰ ἡ Μάρθα δὲν θὰ πλακωθῇ... καὶ κανεὶς δὲν θὰ φονευθῇ.

Αἱ σκέψεις αὗται ἦσαν ἀκαριαῖαι καὶ ὁ δυστυχὴς ἠτοιμάζετο νὰ πιέσῃ τὸν μοχλόν, ὅτε συριγμὸς παρατεταμένος ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ. Ὁ ἥχος ἤρχετο ἐκ τοῦ μέρους τοῦ σταθμοῦ καὶ ὁ Κάμπρεμερ εἶχε μεγάλην πεῖραν, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ.

Ἦτο ἀμαξοστοιχία ἀναχωροῦσα, ἀμαξοστοιχία εἰσελθοῦσα ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ ἀμαξοστοιχία αὕτη θ' ἀπῆντα ἀναγκαίως τὴν ἀνερχομένην, ἐκτροχιάσθησαν παρὰ τοῦ ὁδοφύλακος, καὶ δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὅποιον ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἀποτέλεσμα συγκρούσεως δύο ἀτμάμαξων ἐρχομένων ἐξ ἀντιθέτου.

— Ἄ! ἐψιθύρισε ὁ Κάμπρεμερ διὰ φωνῆς πνιγομένης, ἐλθσιμόνησα!.. σήμερα εἰς τὰς δύο καὶ μισὴ εἶνε ἔκτακτος ἀμαξοστοιχία διὰ Ἐτάμπην... νέοι πλοῦσιοι, οἱ ὅποιοι πηγαίνουν εἰς τὸ κυνήγι... Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ ἡ κόρη μου διὰ νὰ διασκεδάσουν αὐτοὶ οἱ κύριοι! ἀνέκραξε μετὰ γέλωτος παράφρονος. Ὁχι... ὁχι... αὐτὸ δὲν γίνεται... ἡ ζωὴ των δὲν ἀξίζει μὲ τὴν ζωὴν τῆς Μάρθας... τὴν παίρνω τὴν ζωὴν των... οἱ ἄνθρωποι θὰ μὲ καταδικάσουν... ὁ Θεὸς ὅμως θὰ μὲ δικάσῃ.

Καὶ τὴν φορὰν ἔτι αὐτὴν ἔθεσε τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ καὶ ἔτερον δευτερόλεπτον εἶχε παρέλθει. Μόνον τέσσαρα δευτερόλεπτα τῷ ἀπέμενον ἵν' ἀποφασίσῃ, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀποφασισμένον νὰ δώσῃ πέρας.

Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴ ἴδῃ ἐκείνον, οὗς κατεδύκασεν εἰς τρομερὸν θάνατον, καὶ ἤρχισε νὰ πιέζῃ ἵνα μετακινήσῃ τὰς κινητὰς ράβδους.

Ἡ ἀτμάμαξα δὲν ἀπείχε τοῦ γνῶμονος πλέον τῶν δέκα μέτρων, ἡ δὲ κατερχομένη ἀμαξοστοιχία προσῆγγιζε ταχέως.

Ἡκούετο ἤδη ὁ κρότος τοῦ κυλίσματος καὶ ἐφαίνετο ὁ λευκὸς αὐτῆς καπνός.

Ἰσχυροτέρα ἔτι πίεσις θὰ καθίστα ἀναπόφευκτον τρομερὰν καταστροφὴν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ὁδηγὼν τὴν ἔκτακτον ἀμαξοστοιχίαν μηχανικὸς ἤρχισε νὰ συρίττῃ ἐπανειλημμένως, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν διευθύνοντα τὸν γνῶμονα.

Ἰσως προησθάνθη τὸν κίνδυνον.

Ἐχουσιν ἰδιαιτέραν γλώσσαν τὰ συριγματα ταῦτα, ὅτε μὲν βραδέα καὶ θλιβερά, ὡς παράπονον, ὅτε δὲ ξηρά καὶ ἐπιτακτικὰ, ὡς προστάγματα, γλώσσαν διοικητικὴν, ἣν ἄπαντες οἱ ὑπάλληλοι ἐννοοῦσι θαυμασίως. Ὁμιλοῦσιν ἐπίσης εἰς τὰς ζωηρὰς φαντασίας, καὶ ἡ τοῦ Κάμπρεμερ ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ἐξηρηθισμένη.

Τῷ ἐφάνη ὅτι συρίζουσα ἡ ἀμαξοστοιχία τῷ ἔλεγεν:

— Τί σοῦ ἔπαισαν οἱ νέοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους μέλλεις νὰ φονεύσῃς; Οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν θὰ κλαύσουν ἀπόψε τὰ παιδιὰ των. Δὲν τοὺς λυπᾷται;

Καὶ ἐνῷ ἐδίσταζεν εἰσέτι, ἡ σύριγξ ἐξέπεμψε δύο συριγμούς, τραχυτέρους τῶν πρώτων, ὁ δὲ Κάμπρεμερ ἐνόμισεν ὅτι ἡ σύριγξ ἔκραζεν αὐτῷ:

— Δολοφόνε! δολοφόνε!

Τότε αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐγκατέλιπον τὸν μοχλόν, καὶ τὰ χεῖλη του ἐψιθύρισαν:

— Ὁχι... ὁχι... δὲν ἠμπορῶ... Μάρθα, συχώρεσέ με!

Τετέλεσται. Διατηρηθεῖσα εἰς τὴν διευθύνσιν τῆς ἡ ἀμαξοστοιχία, διέβη.

Ὅπως τὸ αἷμα τῶν θυμάτων, ἄτινα οἱ ἔθνηκοι ἔθουν, ἵνα κατευαῶσιν τὴν ὁργὴν τῶν θεῶν, οὕτω τὸ αἷμα τῆς δυστυχούς παιδίσκης ἔμελλε νὰ ἐξαγοράσῃ τὰς ὑπάρξεις, ὧν ἐφείσθη ὁ ὁδονηρὸς ἡρωισμὸς τοῦ ὁδοφύλακος, τοῦ μάρτυρος τούτου τοῦ καθήκοντος.

Ὁ Κάμπρεμερ ἔσχε τὸ θάρρος νὰ παρατηρήσῃ.

Ἡθέλῃσε νὰ ἴδῃ ἄπαξ ἔτι τὴν θυγτέρα του, πρὶν κατασυντρίψῃ αὐτὴν ἡ ἀτμάμαξα.

Ἐσκέπτετο, ἅμα τὰ πάντα ἤθελον λήξῃ, νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς τροχοὺς τῆς ἐκτάκτου ἀμαξοστοιχίας.

Ἡ κόρη εὐρίσκετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ σημείου, ἐφ' οὗ θὰ διήρχετο ἡ ἀτμάμαξα. Ἰστατο ὀρθία, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην, ἵνα παρατηρήσῃ ἀντικείμενόν τι, ὅπερ εἶχε συλλέξει, καὶ οὐδόλως ἐφαίνετο ὑποπτεύουσα τὸν κίνδυνον.

Ὁ ὑπερμεγέθης καὶ μέλας ὄγκος κατήρχετο δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τοῦ ατμοῦ ἐπὶ τῆς κομφῆς παιδίσκης, ἥς ἡ ξανθὴ κόμη ἐκυμαίνετο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ὁμοιάζε πρὸς ἐλέφαντα ἐρχόμενον νὰ ποδοπατήσῃ περιστερὰν.

Ὁ Κάμπρεμερ, παράφρων ἐκ τῆς λύπης, δι' ἐνὸς πηδήματος ἀφῆκε τὴν θέσιν ἐν ἣ εὐρίσκετο, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ παιδίον, ὅπερ δὲν ἠλπίζε πλέον νὰ σώσῃ ἐκ τοῦ βεθαίου θανάτου, διότι ἡ μηχανὴ εὐρίσκετο ἤδη ἐπ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἠυδόκησεν, ὅπως ἡ Μάρθα στραφῇ!

Εἶδε ταῦτοχρόνως τὸν πατέρα της, τείνοντα αὐτῇ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἥτις ἔμελλε νὰ τὴν κατασυντρίψῃ.

Ἦνωσε τὰς μικρὰς χεῖρας της καὶ ἐγονυπέτησε περιμένουσα προσευχομένη τὸν θάνατον.

Τότε ὁ Κάμπρεμερ ἔσχε ἀνωθεν ἐμπνευσιν σωτηρίου.

— Πλάγισσε, ἐφώνησε διὰ βροντῶδους φωνῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἀτμάμαξα ἀπέκρυψε τὴν κόρην ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὅθι ἐπανέυρισκεν ἄρα γε αὐτὴν ζωσαν; Τοῦτο τοῦλάχιστον ἠλπίζε, διότι ὑπελόγιζεν ὅτι ἡ Μάρθα ἦτο ἀρκετὰ εὐκίνητος, ὥστε ἠδύνατο νὰ σωθῇ κατακλινομένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐὰν διετῆρει στάσιν εὐθεῖαν, καὶ ἂν ἔμενεν ἀκίνητος, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ διήρχετο ἐπ' αὐτῆς, χωρὶς ποσῶς νὰ τὴν θίξῃ.

Ὅταν ὁ πατὴρ της ἐπανεῖδεν αὐτὴν, ἡ κόρη ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ δύο σιδηρῶν ράβδων, ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν γῆν, τοὺς βραχίονας ἐξηπλωμένους, μὲ τὸν κάλαθόν της πλησίον της, καὶ ἀκίνητον.

— Ἐτελείωσεν! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατήρ. Κανένα σίδερο... ξύλο... καμμετὰ ἀλυσσιδα θὰ τὴν ἐκτύπησε... Ἄχ! Θεέ μου! ἄς μὴν εἶνε πληγωμένη!

Ἐσπευσε πρὸς αὐτὴν, καὶ ἔκυψεν ὅπως τὴν λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅτε αὕτη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ της καὶ τὸ ρόδινον αὐτῆς στόμα ἐμειδιῶν, αἱ δὲ παρειαὶ της οὐδὲ κἂν εἶχον ὠχρίασει.

Ἐν τῷ ἅμα ἠγέρθη, καὶ ριπτομένη εἰς τὸν λακιδὸν τοῦ Κάμπρεμερ:

— "Α! πατέρα, ανέκραξε, καταφι-
λούσα αὐτόν, πόσον μ' ἐτρόμαξες!

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε, διότι ἐπνίγετο
ὕπὸ χαρᾶς.

— Τό 'Ξευρα ἐγὼ ὅτι ἔπρεπε νὰ πλα-
γιάσω, ἐπανελάθην εὐθύμως. Ὁ φίλος
σου, ὁ θερμαστής, μοῦ τὸ εἶπε πολλαὶς
φορὰς. Καὶ αὐτὸς ἐγλύτωσε μιὰ φορὰ
ἔτσι... καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ μικρότερη ἀπὸ
αὐτόν. Μὴ κλαῖς λοιπόν, πατέρα, ἀφοῦ
δὲν ἔπαθα τίποτε, νὰ... τ' αὐτιά μου
μόνον μὲ πονοῦν... ἀπὸ τὸν κρότο ποῦ
ἔκαναν τὰ βαγόνια ὅταν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ
'πάνω μου.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς τὴν ἔθλιβεν ἀκόμη
ἐπὶ τῆς καρδίας του, χωρὶς νὰ προσφέρῃ
λέξιν, ἡ Μάρθα ἐξηκολούθησε μὲ τόνον
ὀλίγον ὑπερήφανον:

— Δὲν τὰ ἔχασα καθόλου, γιατί, καθὼς
βλέπεις, δὲν ἄφησα νὰ μοῦ πέσουν τὰ ὠ-
ραῖα χρυσᾶ νομίσματα, ποῦ ἔπεσαν αὐ-
τοῦ κυρίου... μῆτε τὸ ἐπισκεπτήριόν του
ποῦ τὸ εὔρηκα καὶ αὐτὸ εἰς τὸν δρόμον...
Τὸ ὄνομά του εἶνε γραμμένον μὲ μικρὰ
γράμματα... καὶ ἐγὼ δὲν ἤξερω ἀκόμη
νὰ διαβάζω παρὰ χονδρὰ... ἐσυλλάβισα
ὅμως ὡς τώρα τὰ μισὰ... θὰ 'πᾶς νὰ τοῦ
δώσης τὰ χρήματα, δὲν εἶν' ἔτσι, πα-
τέρα;

— Ναί, θὰ 'πάγω, ἐψιθύρισεν ὁ Κάμ-
πρεμερ, καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ
εἴπῃ...

Τὸ τέλος τῆς φράσεώς του ἀπωλέσθη
ἐν τῷ θαύμῳ.

Ἡ ἔκτακτος ἀμαξοστοιχία διήρχετο
μετὰ τῶν παιδρῶν θηρευτῶν, οὔτινες οὐ-
δόλως ὑπώπτευον τὸν κίνδυνον, ὃν εἶχον
διατρέξει.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Τέλος]

"Ελαβον τὴν χεῖρά της, ἔθλιψα αὐτὴν
ἐπὶ τῆς καρδίας μου, κατεφίλησα καὶ κα-
τέβρεξα αὐτὴν μὲ θερμότεα δάκρυα· ἐπὶ
τῶν ψαλλίων, ἅτινα ἔφερεν, ἦτο ἐγκεχα-
ραγμένος ὁ ἔρως.

Ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας της καὶ εἶπον:
— ὦ Μάγια! ἀγγελε εὐδαιμονίας!
ὄνομα ὅπερ μέχρι θανάτου θὰ λατρεύω!
Συνήθως δίδουσι δῶρόν τι κατὰ τὰς ἐορ-
τὰς ταύτας· δός μοι τὸ βραχιόλιον αὐτό,
δός μοι τὴν εἰκόνα τοῦ σκληροῦ θεοῦ, ὅς-
τις κατεσπάραξε τὴν καρδίαν μου.

— Ὁχι, πρέπει νὰ λάβῃς ἐνθύμιον καλ-
λίτερον παρὰ τῆς ἀδελφῆς σου.

Καὶ ἀποσπῶσα τοῦ λαιμοῦ της σταυ-
ρόν.

— Ἰδοῦ, εἶπεν, ἡ ἀγκυρα τῶν τεθλιμ-
μένων ψυχῶν!

Εἶτα ἐξῆλθεν.

Ἐπανῆλθεν μετ' ὀλίγον εἰς τὸν θάλα-

μον ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ Καρολίνα καὶ προ-
φασιζόμενος ἐλαφρὰν ἀδιαθεσίαν ἀπῆλθον
μεθύων ὕψ' ἡδονῆς καὶ εὐδαιμονίας.

— Ἐμε λοιπόν ἀγαπᾷ ἡ Μάγια! Τί
πρὸς ἐμὲ ἡ ἐκτίμησις τοῦ κόσμου; Οὐδὲν
δύναται νὰ μὲ λυπήσῃ, οὐδὲν νὰ μὲ τα-
πεινώσῃ.

Δ'

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ὁ πενθερός
μου μαθὼν ὅτι ἡσθένου ἦλθε προθύμως
πρὸς ἐπισκεψίν μου.

— "Α! μοι εἶπε, πόσον χθὲς τὸ ἐσπέ-
ρας σὰς ἐπεθύμησα. Αἱ δύο μου κόραι ἡ-
σαν ἐκεῖ μόναι, κατηφεῖς, καὶ ἐγὼ ἔπα-
σχον ὑπὸ ἀνεκφράστου ἀθυμίας. Ἐνίοτε
κατισχύω τῆς κακῆς μου διαθέσεως. Χθὲς
ὅμως δὲν ἡδυνήθην.

— Σὰς συνέβη ἴσως τι δυσάρεστον;

— Ὁχι, ἀλλὰ κακὰ προαισθήματα μὲ
βασανίζουσι· φοβοῦμαι μὴ ἡ ἀτυχὴς Μά-
για ἀποθάνῃ προῶως, ὡς ἡ μήτηρ της.
Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἡ χωρότης της μ' ἐτρό-
μαξεν, ὁμοίαζε πρὸς τὴν μητέρα της ἐπὶ
τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της. Καὶ σὲς θὰ
ἐκπλαγῇτε διὰ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν
της. Εἶνε βέβαιον· μυστικὴ λύπη τὴν κα-
τατρώγει τὴν δυστυχῇ κόρην μου. Κατὰ
τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ὅταν ἐλείπατε,
ἤρχετο τὸ ἐσπέρας νὰ παίξῃ τὸ κλειδο-
κύμβαλον καὶ ἐβλέπομεν τοὺς ὀφθαλμούς
της ἐρυθροὺς ἐκ προσφάτων δακρύων. Ὁ
Θεὸς ἂς συγχωρήσῃ τὸν Χένιγκ! Δὲν ἐπι-
θυμῶ τὸ κακὸν του, ἀλλ' ἐκεῖνος κατέ-
στρεψε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς θυγατρὸς μου.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ πενθερός
μου ἀπῆλθεν.

"Ἦκουσα αὐτὸν σιωπῶν.

Ἐνόησα τὴν κίτιαν τῆς λύπης τῆς Μά-
γιας, καὶ μόνος ἐσκεπτόμην τίνι τρόπῳ
ἔπρεπε νὰ σώσω ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πα-
ραφόρως ἐλάτρευον. Δὲν ἦτο καιρὸς δις-
ταγμῶν.

Ἀπεφάσισα νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου
εἰς τὸν πατέρα της.

Ποῦ θὰ εὕρισκον εὐγενέστερον καὶ πι-
στότερον φίλον;

Μετὰ μεσημβρίαν, καθ' ἣν ὥραν ἐγνώ-
ριζον ὅτι ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν του,
ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν του.

"Ἐκρουσα τὴν θύραν.

"Ἦτο, κεκλεισμένη.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἵθουσαν, ἐν ᾗ μόνην
εὔρον τὴν Καρολίαν.

— Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἐξῆλ-
θον, μοι εἶπε δακρύουσα. Ἡ μητέρα πολ-
λάκις μοι εἶπεν ὅτι δὲν μ' ἡγάπας εἰλικρι-
νῶς, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ ἐπίστευον. Χθὲς ὁ-
μως εἶδον καθ' ὕπνον ὅτι ὁ πατέρας μοι
ἔφερεν ἐπιστολὴν σου ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην
τὴν ὁποίαν ὁ Χένιγκ ἔγραψε πρὸς τὴν Μά-
γαν ὅταν διέλυσε τὸν γάμον του. Κατέ-
βρεξα τὴν κλίνην μου μὲ πικρὰ δάκρυα,
καὶ παρεκάλεσα τὸν Θεὸν ν' ἀποθάνω
μᾶλλον παρὰ νὰ ἴδω τὴν ἀτυχῇ αὐτὴν
ἡμέραν.

Οὐδὲ λέξιν ἀπήντησα εἰς τὴν κραυγὴν
ταύτην τῆς ἀγωνίας, κατεφίλησα μόνον
τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθον.

"Ἐφευγον δρομαίως ὥσπερ διωκόμενος

ὑπὸ τῶν Ἑριννύων. Δὲν ἐγνώριζον ποῦ ἐ-
βαδίζον. Ἐξῆλθον τῆς πόλεως· περιεπλα-
νῆθην ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ ἡγνόουν ὁ-
ποῖαν ἔτι φρικτὴν θλίψιν θὰ ἐδοκίμαζον.

Τῇ ὑστεραίᾳ ὁ πενθερός μου ἦλθε πρὸς
ἐπισκεψίν μου περιχαρὴς.

— Φίλε μου, εἶπε, χθὲς μετέσχες τῆς
λύπης μου, σήμερον θ' ἀπολαύσης τῆς
χαρᾶς μου. Διατί δὲν ἦλθες χθὲς τὸ ἐ-
σπέρας; Διατί δὲν παρευρέθης εἰς τὴν
χαρὰν μου; Ἐνῶ κατηφεῖς ἐκαθήμεθα,
αἰφνης ἠνεώχθη ἡ θύρα· νέος τις ῥίπτε-
ται εἰς τὰς ἀγκάλας μου, εἶτα δὲ θρηνῶν
ἐναγκαλίζεται τοὺς πόδας τῆς Μάγιας.
Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μας. Ἦτο
ὁ Χένιγκ, ὁ ἀπίστος ἐκεῖνος ἀγαμος, ἐπα-
νερχόμενος. Θρησκευτικὰ τινὰ αἰτία ἐκώ-
λυσαν τὸν γάμον του, ἡ δὲ Μάγια πρὸ
πολλοῦ μὴ λαμβάνουσα ἐπιστολὴν του
ἐνόμιζεν ὅτι ἐνυμφεύθη.

— Καὶ τί θέλει τώρα; ἀνέκραξα πνι-
γόμενος ὑπ' ὀργῆς.

— Τί θέλει; δὲν ἐννοεῖς; Μετενόησε
καὶ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

— Καὶ ἡ Μάγια;

— "Α! ἡ Μάγια, πρέπει νὰ εἴπω τὴν
ἀλήθειαν, μ' ἐξέπληξεν. Ἐχάρη πολὺ ἰ-
δοῦσα αὐτόν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθη, ὡς τὸν
ἄσωτον υἱόν. Ἐπέτρεψεν εἰς αὐτόν νὰ ὁμι-
λήσῃ, νὰ κλαύσῃ, νὰ ζητήσῃ συγγνώμην,
εἶπε σοβαρά. «Ἀρκεῖ Χένιγκ, αἱ ὑποσχέ-
σεις αὗται ἀπαιτοῦσιν ὠριμώτεραν σκέψιν·
ἀμφότεροι γνωρίζομεν τοῦτο. Αὐριο θὰ
ὁμιλήσωμεν».

Εἶτα, τείνουσα τὴν δεξιάν, «Ἀδελφὲ
μου, προσέθηκον, ἐλθέ αὐριο. Θὰ συ-
σκεφθῶμεν. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου
πολλὰ συνέβησαν...» Τώρα βεβαίως ὁ Χέ-
νιγκ θὰ εἶνε πλησίον της, θεωρῶ δὲ ἀδύ-
νατον ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος νέος νὰ μὴ πείσῃ
τὴν ἀθῶαν κόρην μου, ἥτις βεβαίως ἀκόμη
τὸν ἀγαπᾷ πολὺ... Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ!
Τί ἔχετε; Εἰσθε ὠχρὸς, ὡς νεκρός.

Ἀγνοῶ τί ἀπεκρίθη αὐτῷ. Πανουμοῦ-
μαι μόνον ὅτι ὑπεσχέθη νὰ παρευρεθῇ
εἰς τὸ γεῦμα, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐπορεύθη
καὶ εἶδον τὸν μισητὸν ἐκεῖνον ἀντεραστήν.

Ὅπόσον ἦτο ὠραῖος! ὁποῖα γλυκύτης
ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπόν του! Ἐφθόνουν
τὰ προτερήματά του, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην
νὰ τὸν μισήσω.

Ἐκτὸς τούτου ἡ Μάγια μετεχειρίζετο
αὐτὸν οὐχὶ ὡς ἐραστὴν, ἀλλ' ὡς ἀδελφόν.

Ἡ Καρολίνα ἔλεγεν εἰς αὐτὴν διατί τῷ
ὠμίλει ἐνικῶς.

— Εἶνε ἕξις παιδικῆς ἡλικίας.

Ὁ Χένιγκ ἐφαίδρυνε τὴν οἰκογένειαν.
Ἐθαύμαζον τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ τὸν
εὐγενῆ καὶ ἐντιμόν, τὸν γλυκὺν καὶ ἐλα-
φρόν. Εἵλκυσε τὴν ἀγάπην τῆς Καρολίνας
καὶ τῆς μητρὸς ταχέως κολακεύων αὐτάς.
Προσεπάθει δὲ παντὶ σθῆναι ὁ ἀτυχὴς νέος
νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν τῆς Μάγιας,
ἥτις ἀπέφευγεν αὐτόν.

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς νεάνιδος μὲ ἐνε-
θάρρυνε, δὲν ἐφοβούμεν σχεδὸν πλέον τὸν
ἀντίπαλόν μου.

Ἐκατοντάκις ἐπεθύμησα νὰ ἀποκαλύ-
ψω τὸ πάθος μου εἰς τὸν πατέρα της,